

Arrest

nr. 187 879 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische afkomst, geboren op (...). U huwde op 5 oktober 1999 met uw man M. A. (...), zelf ook van Ingoesjetische afkomst. U hebt één minderjarige zoon, A. (...). U woonde in Karabulak. U werkte tot uw vertrek uit de Russische Federatie in het ziekenhuis van Karabulak als verpleegkundige. Uw man overleed in 2000. U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 7 september 2009. Hierna werd een overnameverzoek ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 9 november 2009 stemden de Poolse autoriteiten in met dit verzoek. Op 19 januari 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend. U en uw zoon keerden echter niet terug naar Polen. Op 23 juni 2010 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde enerzijds te vrezen dat u bij terugkeer uw zoon zou verliezen omdat uw schoonouders eisen dat u uw zoon aan hen geeft en u beschuldigen van ontvoering. Anderzijds vreest u de autoriteiten

nadat u in augustus 2009 door onbekenden in uniform werd bedreigd en verkracht. U weet niet waarom u door deze mensen werd vervolgd. U uitte vermoedens richting uw schoonvader, maar eveneens verwees u naar het profiel van uw overleden man die destijds als wahhabist zou gezien en vervolgd zijn en waarvoor u in 2000 reeds zou zijn vervolgd. Dit zou volgens u ook de reden zijn waarom u convocatiebrieven kreeg.

Op 25/01/2012 nam het CGVS een weigeringsbeslissing omdat u uw verklaringen niet aannemelijk kon maken. Er werden tegenstrijdige verklaringen met uw asielgehoor in Polen vastgesteld, uw verklaringen over de convocaties werden als te vaag omschreven, en er werd vastgesteld dat u, ondanks uw opsporing kort voor uw vertrek nog een reispaspoort heeft aangevraagd en verkregen. Wat de vrees ten aanzien van de schoonouders betreft werd opgemerkt dat u via een vriendin de huwelijksakte van uw schoonvader had verkregen wat de bedreigingen vanwege uw schoonouders ondermijnt, en werd vastgesteld dat u geen bescherming heeft gezocht bij officiële instanties hoewel de Russische wetgeving op u op dit punt ondersteunt. Op 24/04/2012 werd uw beroep bij de RvV verworpen omdat u niet ter zitting was verschenen.

Op 22/09/2014 dient u een nieuwe, derde asielaanvraag in. U verklaart dat u bij uw vorige asielaanvraag niet de volledige waarheid heeft verteld. Zo heeft u gelogen over uw familie, die in tegenstelling tot wat u eerder beweerde, nog in leven zijn. Meer nog, één van de personen die u bij terugkeer vreest is uw oudste broer. Hij wil u vermoorden omdat u (ten gevolge van de verkrachting) de familie te schande heeft gemaakt. Uw broer is zeer streng en conservatief en heeft psychische problemen. U verklaart dat u over uw familie heeft gelogen omdat u kwaad was op hen nadat ze u in de steek hadden gelaten aangaande uw problemen. Verder gaf u aan dat uw echte naam M'. K'. (...) is. U was bij uw asielaanvraag in België bang te worden opgespoord en uitgeleverd aan de Russische autoriteiten en gaf daarom als naam M. K. (...) op. Aangaande het vervolgingsrelaas houdt u deels vast aan uw vorige verklaringen, u voegt wel een aantal nieuwe zaken toe. Zo verklaart u dat de vervolging op 15/08/2009 door onbekende militairen het gevolg was van een huiszoeking waarbij men op zoek ging naar extremistische literatuur en video's en u beledigde omdat u een hijab droeg. U werd verkracht, maar stak één van de twee agenten neer met een mes. Deze agent was zwaar gewond. U wordt sindsdien federaal gezocht op verdenking van bendevoorming en poging tot moord op een politiemann. U heeft dit de vorige keer verzwegen uit vrees dat u in België in de gevangenis zou worden opgesloten. Verder herhaalt u uw vrees uw kind te verliezen aan uw schoonouders.

Naast deze herhalingen, correcties en toevoegingen haalt u ook een volledig nieuw asielmotief aan. In België kreeg u in 2010 immers een relatie met een Algerijnse man, H. K. (...). U raakte zwanger in het begin van de zomer van 2011. Uw relatie en zwangerschap raakten bekend in uw dorp en bij uw familie nadat een vriendin, die bij u op bezoek was in de periode van uw beginnende zwangerschap, dit had doorgezegd. Ook draagt u geen hijab meer, maar daarentegen wel een broek. Ook omwille van deze verwestersing vreest u dat uw broer M. (...) u wil vermoorden.

Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten voor : een kopie van de eerste 2 pagina's van uw binnenlands Russisch paspoort (stuk 1); huiszoekingsbevel dd.3/02/14 (stuk 2) en huiszoekingsverslag (stuk 3); brief van politie aan advocaat dd.17/07/14 waarin wordt bevestigd dat u sinds 6/09/09 federaal wordt gezocht omwille van deelname aan illegale gewapende groeperingen en aanval op het leven van een medewerker van de ordediensten (stuk 4); brief van uw zus (stuk 5), medisch attest over uw broer M. (...) waarin wordt gesteld dat hij aan paranoïde schizofrenie en achtervolgingswaan lijdt (stuk 6), foto's van M. (...) tijdens zijn militaire dienst (stuk 7), brief van Algerijnse ex partner waarin jullie relatie, de zwangerschap en abortus worden bevestigd (stuk 8); medisch attest i.v.m. opname in ziekenhuis in juli 2011 (stuk 9), internetartikels aangaande de algemene situatie in Ingoesjetie (stuk 10) USB-stick met artikels over de algemene situatie in Ingoesjetie (stuk 11), psychologisch attest van mevrouw N. K. K. (...) (stuk 12); brief psychiater V. (...) 23/12/2014 (stuk 13), uw geboorteakte (stuk 14); attest psychiater V. (...) 24/09/2014 in het kader van 9ter procedure (stuk 15); attest invaliditeit (ook vorige asielaanvraag-stuk 16), attest neuroloog Russische Federatie - ook vorige asielaanvraag- stuk 17); medisch dossier regularisatie opgemaakt door dokter G. (...) (25/6/2014) stuk 18); medisch dossier regularisatie psychiater D. (...) (ongedateerd) stuk 18bis); aanwezigheidsattest Ulyse 7/3/2013 (stuk 19); attest consultaties zoon S. (...) 22/3/2010 (ook vorige asielaanvraag –stuk 20); attest Caritas ivm verlies paspoort 2/9/2010 (ook vorige asielaanvraag – stuk 21); convocatie 19/12/2012 (stuk 22), medisch attest Sint Pieter ziekenhuis in Brussel 5/9/2014 (stuk 23); brief E. A. (...) 22/1/2015 (stuk 24); 37 foto's van Algerijnse ex-partner (stuk 25); brief Caritas ivm bevestiging relatie 24/2/2015 (stuk 26).

B. Motivering

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag blijkt dat uw vrees verschillende elementen betreft : een vrees voor de autoriteiten omdat u als religieus extremistisch wordt gezien, een vrees voor de autoriteiten omwille van uw federale opsporing naar aanleiding van het incident met de politieagent, een vrees voor de twee agenten die u belaagden en vervolgden, een vrees voor uw

schoonouders omwille van hun eis uw zoon terug te krijgen, een vrees vanwege uw familie en in het bijzonder uw broer M. (...) omwille van de verkrachting, uw relatie met een Algerijn, de abortus en uw westerse levensstijl.

Wat betreft de elementen die reeds eerder zijn aangehaald en waaraan u vasthoudt (vrees voor de twee agenten, vrees ten aanzien van uw schoonouders), dient te worden vastgesteld dat er met betrekking tot de asielaanvraag die u in 2010 indiende, op 21 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen gezien het ongeloofwaardig karakter van de door u verklaarde asielmotieven. Zo werden de door u verklaarde vervolgingsfeiten als onaannemelijk beschouwd omdat u de belangrijkste vervolgingsfeiten niet heeft vermeld bij uw asielaanvraag in Polen en omdat uw verklaringen en de vaststellingen rond de verschillende convocaties niet konden overtuigen. In verband met uw schoonouders werd bijkomend vastgesteld dat u via uw schoonvader een kopie van uw huwelijksakte heeft verkregen, wat moeilijk te rijmen viel met uw beweerde conflictueuze relatie met uw schoonouders. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen op formele gronden, maar hoe dan ook is er tegen deze appreciatie geen beroep meer mogelijk en staat de beoordeling van de feiten vooralsnog vast. Een nieuwe appreciatie aangaande deze feiten is dan enkel mogelijk indien u bij uw huidige asielaanvraag nieuwe en overtuigende elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees alsnog herstellen. Hierin bent u echter niet geslaagd.

Wat betreft de vervolging en verkrachting door de twee mannen brengt u geen nieuwe elementen aan die een ander licht werpen op deze feiten. Er moet integendeel opgemerkt worden dat nieuwe en manifeste tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen de verschillende versies van het verkrachtingsincident waardoor de geloofwaardigheid ervan verder wordt ondermijnd. Vooreerst, u verklaart actueel in tegenstelling tot uw verklaring over deze feiten tijdens uw vorige aanvraag, dat uw zoon de aanranding niet heeft gezien en niet is geslagen. U geeft hierbij weliswaar zelf, voor enige confrontatie, aan dat u hierover de eerste keer hebt gelogen. Op de vraag waarom u gelogen heeft verklaart u dat dit "er vanzelf uitkwam" en dat u slecht Russisch spreekt en psychische problemen heeft (CGVS III, p.22-24). Deze verschoningsgronden zijn weinig overtuigend, er kan enkel geconcludeerd worden dat u bepaalde feiten bewust heeft overdreven. Hoewel u uiteindelijk toegeeft valselijke verklaringen te hebben afgelegd, ondermijnt dit verder, in het geheel van uw overige valselijke verklaringen, de geloofwaardigheid van dit incident. Het vermoeden van bedrieglijkheid van het geheel van dit incident wordt bevestigd na de vaststelling van andere manifeste tegenstrijdigheden. Zo verklaart u tijdens het laatste gehoor dat de militairen blauwe uniformen droegen en Ingoesj spraken. Na de feiten kwamen de burens binnen waarna ze u en uw zoon naar het ziekenhuis brachten. Tot uw vlucht verbleef u dan bij uw kennis L. (...) die via een familielid reisdocumenten regelde (CGVS II, p.12-16, 21-25). Tijdens uw vorige asielaanvraag verklaarde u dat de militairen groene gevlekte uniformen droegen, Russisch spraken, dat uw zoon hulp is gaan halen bij de burens waarna u met een ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht. Nadien verbleef u één nacht bij de buurvrouw en vervolgens tot uw vlucht bij uw achterneef die ook uw reispaspoort regelde (CGVS 2de AA, p.24-27). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, maar u kon nimmer een overtuigende verschoningsgrond geven. U weet de verschillen aan fouten van de tolk of vergissingen tijdens de vorige procedure, eventueel ten gevolge van uw gebrekkig Russisch (CGVS II, p.24-25). Deze verklaringen zijn echter niet overtuigend, zowel tijdens het gehoor in de vorige asielprocedure, als tijdens de gehoren in de huidige asielprocedure zijn nimmer echte communicatieproblemen vastgesteld, al dan niet omwille van uw gebrekkig Russisch. Integendeel, er werd tijdens het gehoor vastgesteld dat het gehoor zeer soepel en zonder problemen verliep (CGVS I, p.18; CGVS II, p.21, 23; CGVS III, p.2). Bovendien zijn de aard en het aantal van de tegenstrijdigheden binnen het relaas aangaande het incident van 15/8/2009 dermate ernstig, dat er geen sprake kan zijn van systematische vergissingen/taalproblemen.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u uw naam bewust verkeerd hebt opgegeven bij uw tweede (de facto eerste) asielaanvraag in België, uit vrees voor uitlevering aan de Russische Federatie (CGVS I, p.8). U legt namelijk tijdens deze asielaanvraag een achttal identiteitsbewijzen neer met de naam M'. K'. (...), uw echte naam. Indien u zich werkelijk een nieuwe identiteit wou aanmeten uit vrees voor, dan is het niet aannemelijk dat u slechts enkele klinkers wijzigt in uw naam, uw overige identiteitsgegevens ongewijzigd laat, en uw echte identiteitsdocumenten neerlegt. De Commissaris-generaal vermoedt dan ook dat het een niet geloofwaardige poging is om uw poging tot herstel van uw andere valselijke verklaringen, mee te verantwoorden.

Wat betreft uw vrees voor uw schoonouders omdat ze uw zoon terug willen, legt u geen nieuwe en overtuigende verklaringen af. Tijdens uw vorige asielaanvraag werd vastgesteld dat u deze problemen niet had vermeld bij uw asielaanvraag in Polen en dat u desondanks uw huwelijksakte van uw schoonvader had bekomen. Uit een analyse van uw huidige verklaringen moet verder vastgesteld worden dat uw schoonouders op een bepaald moment toestemden dat uw zoon bij u was tijdens de grote vakantie (CGVS I, p.10), wat eveneens moeilijk te rijmen is met een absolute claim van uw zoon

door uw schoonouders. U verklaarde weliswaar dat uw schoonouders uw zoon in 2008 ontvoerd hebben, maar uw verklaringen in dit verband zijn niet geloofwaardig. Zo verklaarde u tijdens uw vorige asielaanvraag dat uw schoonouders uw zoon thuis hadden ontvoerd op een moment dat u in het ziekenhuis lag (CGVS 2de AA, p.19-21). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat ze hem van school hadden meegenomen, op een moment dat u op het werk was (CGVS II,p.20). U verklaart ter verschoning van deze tegenstrijdigheid dat de tolk u waarschijnlijk verkeerd begrepen heeft (CGVS II,p.20), maar de verschillen tussen beide versies zijn te uiteenlopend, en u heeft uw verklaringen destijds ook herhaald, waardoor er geen sprake kan zijn van een vergissing, al dan niet te wijten aan de tolk.

Aangaande de nieuwe elementen; wat betreft uw vrees voor de overheid omdat u gepercipieerd zou zijn als religieus-extremistisch omdat u een hijab droeg en ze u verdenken van banden met rebellenbendes (CGVS I,p.4,5), moet geoordeeld worden dat dit element niet aannemelijk is omdat het samenhangt met feiten (het verkrachtingsincident/convocaties) waarover bij uw tweede asielaanvraag en ook in uw huidige asielaanvraag (cf. supra) is geoordeeld dat deze feiten niet geloofwaardig zijn. Bovendien ziet de Commissaris-generaal geen reden waarom u dit nieuw motief niet eerder had kunnen opwerpen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door de autoriteiten en de familieleden van de gewonde politiemans omwille van het ernstig verwonden van deze politieagent (CGVS I,p.4-5, 13-15; CGVS II,p.19), moet eveneens en om deels dezelfde redenen gesteld worden dat dit element van uw vrees niet geloofwaardig is. U baseert zich voor deze vrees op het incident van augustus 2009 waarbij u een agent zou hebben neergestoken en op verschillende documenten die attesteren dat u verdachte bent in een strafzaak en dat u federaal wordt gezocht voor poging tot moord op een agent (stukken 2,3,4). Zoals hoger uitgebreid gemotiveerd kan geen geloof worden gehecht aan het incident van augustus 2009. Omwille van deze documenten werd door de onderzoeksdienst van het CGVS (Cedoca) nagegaan of er informatie bestaat die bevestigt dat u in federale opsporing bent en zo ja, om welke redenen. Cedoca heeft hierover echter niets teruggevonden (zie COI case Ing2015-008 en toegevoegd aan uw administratief dossier). Dit ontbreken van enig spoor van een strafzaak of federale opsporing vormt dan ook een ernstige tegenindicatie van uw beweerde relaas hieromtrent. Een andere tegenindicatie is het feit dat u geen andere officiële documenten in verband met deze zaak vóór 2014 kan voorleggen. U verwijst weliswaar naar andere oproepingen, maar u legt slechts één convocatie dd. 15/12/2012 neer (stuk 22) waarin u door de MVD wordt opgeroepen (CGVS I,p.15,16). Nergens in deze convocatie wordt echter concreet verwezen naar de bewuste strafzaak. Tot slot is er ook het feit dat u een internationaal paspoort heeft aangevraagd en hiermee heeft gereisd (CGVS 2de asielaanvraag, p.10,14,15), wat in termen van risico om hierdoor gevat/geseind te worden, niet verenigbaar lijkt met een vrees voor de autoriteiten nadat u een politieagent had neergestoken.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van uw oudste broer omwille van de verkrachting (CGVS I,p.5) moet het volgende opgemerkt worden. Specifiek wat betreft de verkrachtingsproblematiek moet opgemerkt worden dat deze feiten niet geloofwaardig zijn (supra). Bovendien bestond uw vrees voor uw broer aangaande deze problematiek al sinds uw vlucht, en heeft u dit pas in het kader van uw huidige asielaanvraag aangehaald, wat op deze basis niet alleen de omstandigheden van de verkrachting ondermijnt, maar ook de feiten zelf. Uw verklaring dat u bang was dat men u ging vinden en dat u kwaad was op uw familie en hen daarom tot bij uw derde aanvraag in september 2014 letterlijk doodzweeg – u verklaarde dat u geen familie meer had (CGVS II,p.17; verklaring DVZ 13/10/2014, punt 12) kan ook niet aanvaard worden. Er kan verwacht worden dat, indien u werkelijk een ernstige vrees had ten aanzien van uw broer, u dit eerder had aangehaald. Er kan ook niet worden ingezien waarom een boosheid op de familie een vervolgingsvrees binnen de familie moeilijk bespreekbaar maakt in de context van een vraag naar internationale bescherming.

Wat betreft uw vrees omwille van uw westerse levensstijl; deze vrees bestaat enerzijds uit een vrees voor broer en schoonfamilie omdat u in België een westerse levensstijl aanhoudt (CGVS II,p.3; CG III,p.5-8), en anderzijds een vrees voor vervolging bij terugkeer wanneer u zich in Ingoesjetië westers zou kleden of gedragen (CGVS III,p.8). Aangaande het eerste aspect van deze vrees kan opnieuw verwezen worden naar het laattijdig aanhalen van dit element. Hoewel men (in combinatie met uw relatie) reeds lang weet had van uw westerse levensstijl, dit is zeker in 2011 (CGII,p.3), heeft u dit ook pas in september 2014, bij uw huidige asielaanvraag, opgeworpen. Zoals hiervoor uitgelegd ziet de Commissaris-generaal geen verschoonbare redenen voor dit lange uitstel en is dit dan ook eerder een indicatie van ongeloofwaardigheid. Aangaande uw verwestering en de eventuele problemen bij terugkeer indien u uw westerse levensstijl zou aanhouden, meent de Commissaris-generaal dat deze vrees ongegrond is. Er zijn in uw verklaringen geen indicaties dat deze verwestering dermate diepgeworteld is dat u zich bij terugkeer niet wil en niet kan aanpassen aan de geldende normen. In dit verband kan opgemerkt worden dat u vroeger ook reeds een voorkeur had om bv. geen sluiers te dragen en make-up te gebruiken. Het feit dat u zich omwille van uw broer heeft aangepast is

een indicatie dat dit, althans destijds, voor u niet onoverkomelijk was (CGVS III,p.8,9). In ieder geval meent de Commissaris-generaal dat een eventuele grote druk van de maatschappij en/of naaste omgeving om zich (uiterlijk) te gedragen volgens de geldende normen, niet beschouwd kan worden als een schending van fundamentele mensenrechten, en dus niet als vervolging kan worden aanzien.

Tot slot dient uw vrees voor uw broer en (schoon)familie omwille van uw relatie met een Algerijnse man en de abortus beoordeeld (CGVS II, p.19; CGVS I, p.15). Hoewel op basis van uw verklaringen en documenten aanvaard wordt dat u effectief een relatie had met een Algerijnse man en een abortus heeft laten uitvoeren, heeft u de Commissaris-generaal echter niet kunnen overtuigen dat uw familie op de hoogte is van deze feiten, en dat zij u (in het bijzonder uw broer M. (...)) om deze reden dreigen te vervolgen. De redenen waarom de Commissaris-generaal meent dat deze vrees niet aannemelijk is zijn de volgende : net zoals bij de vorige beschreven elementen van uw vrees heeft u onaannemelijk lang gewacht om deze vrees kenbaar te maken en hiervoor internationale bescherming te vragen. Uit uw verklaringen blijkt dat het een zeer ernstige vrees betreft, en u wist al van de grote problemen die uw broer en familie hierrond maakten voordat de relatie met de Algerijn stopte, en vóór de abortus (CGIII,p.16). Ook het gewelddadig en conservatief karakter van uw broer (CGVS III,p.5-10) is uiteraard iets wat u al zeer lang weet. U heeft met andere woorden meer dan drie jaar gewacht om deze vrees kenbaar te maken, terwijl u in België na de weigeringsbeslissing van uw tweede asielaanvraag begin 2012 in een precare situatie terecht kwam. Verder heeft de Commissaris-generaal ernstige twijfels bij uw verhaal hoe uw familie uw relatie en abortus(plannen) te weten is gekomen. U verklaart dat u twee maanden zwanger was toen een schoolvriendin u vanuit Ingoesjetië contacteerde en vroeg of ze 2 dagen bij u mocht logeren, ze kwam immers haar broer bezoeken in België. Toen zij bij u logeerde heeft u haar uw relatie, uw zwangerschap en plannen voor abortus opgebiecht. Na haar terugkeer heeft ze dit nieuws aan de familie verteld. Uw broer werd hierdoor zeer boos en wou de schaamte spoelen met een moord op u, zo vertelde uw zus u vanuit Ingoesjetië. U vertelde dit alles tegen uw partner en vertelde dat u de relatie wou stoppen en een abortus wou laten uitvoeren (CGVS I,p.5,6,; CGVS III,p.16). Uit het medisch attest in verband met de abortus blijkt dat de abortus heeft plaatsgevonden op 12/7/2011, na 8 weken (stuk 23). Dit alles valt echter moeilijk met elkaar te rijmen. Indien er een vraag komt van een vriendin vanuit Ingoestië voor logies op een moment dat u twee maanden zwanger bent, ervan uitgaande dat er enige tijd tussen zit tussen dit telefoontje en haar feitelijke afreis naar België, ervan uitgaande dat de vriendin enkele weken in België heeft verbleven gezien ze (met visum) op bezoek kwam bij haar broer, ervan uitgaande dat er enige tijd moet verlopen zijn tussen het moment dat de vriendin terugkeert en u van uw zus verneemt dat uw broer heeft vernomen van uw relatie en u wil vermoorden, gegeven dat u op het moment dat u dit verneemt nog geen abortus heeft gepleegd (u vertelde uw partner dat uw broer het heeft vernomen en vertelt hem tegelijk dat u abortus wil laten uitvoeren, CGVS III,p.16), is het niet mogelijk dat u op 8 weken zwangerschap een abortus heeft laten uitvoeren. Aangezien dit wel is wat het attest meedeelt, kan geen geloof worden gehecht aan het tijdsverloop en de feiten die u aanhaalt in de periode voorafgaand aan de feitelijke abortus. Gezien uw vriendin een cruciaal aspect is in het feit of uw familie iets te weten is gekomen, ondermijnen de weinig coherente verklaringen hierover uw geloofwaardigheid over dit aspect. Eveneens, en dit geldt ook voor de appreciatie van de andere nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag, moet toegevoegd worden dat uw algemene geloofwaardigheid op basis van vaststellingen rond de eerst besproken elementen van uw vrees ernstig werd ondermijnd, te meer u toegaf gelogen te hebben over verschillende aspecten en de verschoning niet kan aanvaard worden –cf. supra. Deze vaststelling dient eveneens meegenomen in de appreciatie van de geloofwaardigheid van de laatst besproken nieuwe elementen van uw vrees en waar u onvoldoende kon overtuigen.

Om voorgaande redenen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen.

Uw intern paspoort (kopie –stuk 1) en geboorteakte (stuk 14) betreffen uw identiteit die niet ter discussie staat. Uw invaliditeit en psychische problemen vastgesteld in de Russische Federatie en geattesteerd in de stukken 16 en 17 staan evenmin ter discussie. Het medisch attest van uw broer (stuk 6), foto's van hem in het leger en een kopie van zijn paspoort (stuk 7) attesteren dat uw broer in Afghanistan heeft gevochten en sindsdien lijdt aan ernstige psychische problemen. Dit wordt niet betwist. De informatie in de internetartikels over de algemene situatie en risico's in Ingoesjetië en Tsjetsjenië ten aanzien van meisjes en vrouwen die zich niet naar de geldende normen richten (stukken 10 en 11), is gekend door de Commissaris-generaal. Aangezien u niet in deze artikels voorkomt kan dit uw vrees niet ondersteunen. Het huiszoekingsbevel (stuk 2), het verslag van huiszoeking (stuk 3), de brief van de politie (stuk 4) betreffen het feit dat u federaal wordt opgespoord, dat er een strafzaak tegen u lopende is, en dat u effectief wordt opgespoord. Afgewogen tegenover de verschillende elementen van ongelooftwaardigheid aangaande dit aspect, en rekening houdend met het feit dat dergelijke

documenten in Ingoesjetië makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn (zie informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie toegevoegd aan uw dossier), kan geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten.

De brief van uw zus (stuk 5) bevestigt de problemen met uw broer en uw schoonouders. De brief van uw kennis A. (...) (stuk 24) vertelt over de vroegere en huidige bedreigingen van uw broer M. (...). Gelet op het privaat karakter van deze brieven en de eerder vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid rond deze elementen, kan onvoldoende bewijswaarde worden verleend aan deze brieven om de appreciatie te wijzigen.

De convocatie dd. 15/12/2012 (stuk 22) stelt dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte. Het ontbreken van verdere referenties naar een (straf)zaak, het gebrek aan kennis van uwentwege over deze convocatie (CGVS II,p.11), uw algemene ongeloofwaardigheid, en voormelde informatie rond het verkrijgen van dergelijke documenten tegen betaling, maken dat ook aan dit stuk onvoldoende bewijskracht kan verleend worden om dit als een geloofwaardig en ondersteunend element van uw vrees te zien.

De brief van uw ex-partner (stuk 8), de 37 foto's (stuk 25) en de brief van Caritas (stuk 26) bevestigen uw relatie met H. K. (...). Deze werd in de beslissing niet betwist.

Uit de verschillende psycho-medische attesten komen verschillende problemen naar voor. Enerzijds zijn er verschillende fysieke problemen die kennelijk los staan van uw beweerde problemen in het kader van uw asielrelaas. Hoewel deze problemen niet betwist worden, kunnen zij dan ook niet uw beweerde asielproblemen ondersteunen (voornamelijk attesten van en aan dr.G. (...) en andere artsen in medisch regularisatiedossier (stuk 18)). Enkel de medische attesten aangaande de abortus (stukken 9 en 23) ondersteunen uw relaas, maar zoals hoger gemotiveerd wordt de abortus an sich niet betwist en kunnen deze stukken de appreciatie van de Commissaris-generaal dan ook niet wijzigen. Wat betreft de psychische problemen, deze worden in de verschillende attesten omschreven met symptomen als depressie, nachtmerries, angst, geheugenproblemen en worden door psychiaters D. (...) en V. (...) gediagnosticeerd als PTSD (zie medisch regularisatiedossier stuk 18, stuk 18bis, stuk 13, stuk 15). Ook de attesten van psycholoog K. K. (...) wijzen in dezelfde richting (stuk 12). Uit stukken 19 en 20 blijkt dat u en uw zoon sessies hebben gevolgd bij verenigingen voor mentale gezondheidszorg (Ulysse en Solentra).

De symptomen en diagnose die in de psycho-medische attesten worden aangehaald kunnen gelieerd worden aan uw beweerde vervolgingsfeiten en kunnen in die zin ondersteunend zijn voor uw relaas, of in geval van tegenstrijdigheden of hiaten in uw relaas, verschonend zijn voor deze elementen van ongeloofwaardigheid. Vooraleer de vastgestelde diagnose af te wegen tegen de verschillende vaststellingen zoals deze hierboven zijn gemaakt, kunnen wel volgende bedenkingen gemaakt worden. Zo moet vastgesteld worden dat de attesten van dr. V. (...) bijzonder beknopt zijn (stukken 13 en 15). Bovendien kan op basis van het attest an sich niet opgemaakt worden hoe de diagnose tot stand is gekomen (hoeveel sessies, welk onderzoek, inhoud en resultaat onderzoek, psycho-medisch verslag van de behandeling). Ook in het uitgebreidere (ongedateerde) attest van dr. D. (...) (stuk 18bis) ontbreekt elke concrete verwijzing naar eventuele onderzoeken, een psychomedisch onderzoek of behandelingen met de patiënt. Het ontbreken van dergelijke objectieve gronden voor een ernstige diagnose als PTSD doet bij de Commissaris-generaal vragen rijzen rond de professionaliteit van dergelijke uitspraken.

Maar ook indien aangenomen wordt dat er ernstige psychische problemen bestaan kan niet zonder meer worden aangenomen dat deze de door u aangehaalde feiten ondersteunen. Artsen kunnen weliswaar binnen bepaalde marges diagnoses stellen, maar kunnen niet zonder meer vaststellen wat de oorzaak/oorzaken zijn van de vastgestelde psychische problemen. Dat in bijna al deze attesten bijvoorbeeld verwezen wordt (als oorzaak) naar de verkrachting door overheidsfiguren en de mishandeling van uw zoon, is in deze illustratief. U heeft immers toegegeven dat u gelogen heeft wat betreft de mishandeling van uw zoon, hij zou niet mishandeld zijn (CGVS III,p.22-24).

Rest dan een afweging van de verschillende elementen van ongeloofwaardigheid tegenover mogelijke geheugenproblemen in het kader van de diagnose van PTSD. Zoals hoger uitgebreid is gemotiveerd behelzen de elementen van ongeloofwaardigheid zeker niet alleen bepaalde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, of bepaalde hiaten. De laattijdigheid van uw huidige asielaanvraag, de ondermijning van uw algemene geloofwaardigheid o.a. doordat u zelf aangaf te hebben gelogen over verschillende aspecten zonder hiervoor een verschoonbare verklaring te geven; specifieke COI die aspecten van uw relaas tegensprekt, en kennelijk frauduleuze documenten (brief, convocaties). Ook zijn enkel die tegenstrijdigheden weerhouden waarvan kan worden aangenomen dat zij door hun aard en ernst moeilijk te verklaren zijn door geheugen- of concentratieproblemen. Het betreft verschillende zeer manifeste tegenstrijdigheden op basis van telkens zeer duidelijke verklaringen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan rebellen kunnen worden toegeschreven. Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat de werking van het Emiraat van de Kaukasus thans nagenoeg is stilgevalen, blijkt uit de landeninformatie tevens dat IS zich in Ingoesjetië tracht te ontwikkelen, wat vooralsnog echter niet heeft geresulteerd in gewelddadige acties die aan IS worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die erop wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 4 t.e.m. 10 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “(h)et administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt” en “(h)et administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), merkt de Raad op dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische

rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat haar familieleden, en vooral haar broer, religieuze extremisten zijn. Door verwerende partij werd evenwel geen enkele rekening gehouden met het *“islamitische profiel van de familie”*. Nochtans is het van algemene bekendheid *“dat iedere Russische burger die in Ingoesjetië de islamitische regels strict toepast, als steun van de rebellen word beschouwt”*. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een rapport van 13 december 2016 van de *Jamestown Foundation* dat zij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 3) en naar de COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Ingoesjetië die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij in voormeld betoog stelt dat haar familieleden religieuze extremisten zijn en zij als lid van een streng islamitische familie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, stelt de Raad vast dat zij er geenszins in slaagt een dergelijke vrees *in concreto* aan te tonen.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst toont geenszins aan dat het loutere behoren tot een familie die de islamitische tradities strikt naleeft voldoende is om te concluderen tot het bestaan van een

gegronde vrees voor vervolging. Aangaande het artikel van *Jamestown Foundation* dat verzoekende partij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 3), stelt de Raad vast dat dit handelt over de strijd van de Russische overheden tegen de opstandelingen (zowel van het Kaukasisch Emiraat als Islamitische Staat) in de Noordelijke Kaukasus. Waar het artikel stelt dat het *onwaarschijnlijk* is dat de autoriteiten in Dagestan in het bijzonder, en Rusland in het algemeen, zullen stoppen als er geen terroristische dreiging meer heerst, maar zullen doorgaan met hun pogingen om in eerste instantie ongewenste islamitische stromingen en in tweede instantie de islam in zijn geheel uit te wissen, bemerkt de Raad dat dit louter een hypothese voor de toekomst is en ogenschijnlijk enkel de mening van de auteur betreft. Dit is geenszins voldoende om te besluiten dat de overheden in Ingoesjetië personen die een andere dan de heersende interpretatie van de islam volgen maar geen banden hebben met de opstandelingen viseren louter omwille van hun religieuze overtuiging. Wat betreft de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde "*COI Focus*" betreffende "*Ingoesjetië – veiligheidssituatie*" d.d. 18 oktober 2016 (administratief dossier, stuk 28, landeninformatie, deel 1) waarnaar verzoekende partij verwijst, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een zeer selectieve lezing van deze COI Focus aangezien deze COI Focus, na aangegeven te hebben dat de mensenrechtenorganisatie *Memorial* begin 2008 opmerkte dat steeds vaker "niet-traditionele moslims" het slachtoffer werden van buitengerechterlijke afrekeningen en mensenrechtenschendingen, verderop stelt dat sinds er in mei 2009 een openlijke dialoog plaatsvond over complexe religieuze kwesties die conflicten veroorzaakten volgens *Memorial* vervolging op religieuze gronden in Ingoesjetië zo goed als gestopt is. Uit de COI Focus blijkt voorts dat er weliswaar spanningen zijn tussen religieuze leiders van verschillende islamitische stromingen maar deze hebben tot op heden niet geleid tot vervolging van personen die een strikte versie van de islam aanhangen. De Raad is dan ook van oordeel dat de stelling van verzoekende partij dat het algemeen geweten is dat iedere Russische burger die in Ingoesjetië de islamitische regels strikt toepast, als "*steun van de rebellen*" wordt beschouwd, geenszins aangetoond wordt en bijgevolg louter een blote bewering betreft.

De Raad wijst er voorts op dat, zo blijkt uit wat volgt, geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de ordediensten in Ingoesjetië, en dat uit haar verklaringen geenszins blijkt dat haar familieleden in Ingoesjetië gevisieerd zouden worden door de autoriteiten. Waar verzoekende partij melding maakt van problemen die haar familieleden zouden kennen met de ordediensten, stelt de Raad vast dat deze vermeende problemen verband houden met de eigen problemen van verzoekende partij met de ordediensten, waaraan, zoals eerder gesteld, geen geloof wordt gehecht.

Daarnaast bemerkt de Raad nog dat verwerende partij als bijlage bij haar verweernota de "*COI Focus*" betreffende "*Ingoesjetië – Vrouwen die de islamitische kledingvoorschriften strikt naleven*" voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 4). Uit deze informatie blijkt dat er in Ingoesjetië veel religieuze families zijn waar men de traditionele islam belijdt en alle gezinsleden strikt islamitische kledij dragen, waarbij zij geen problemen hebben met de autoriteiten. Louter omwille van het uiten van hun strikte beleving van de islam door hun kledij zullen vrouwen er geen problemen kennen. Indien dergelijke families wel problemen kennen met de autoriteiten, zijn deze ingegeven door andere overwegingen.

2.2.6.1. Verzoekende partij verklaart zich niet akkoord met de door verwerende partij gemaakte beoordeling als zouden de door haar verklaarde problemen met de ordediensten ongeloofwaardig zijn. Zij stelt dat deze beoordeling kort door de bocht is omdat (i) zij een gedetailleerde uitleg heeft gegeven over deze vervolgingen; (ii) zij zelf heeft toegegeven dat zij vroeger niet de volle waarheid had verteld omwille van het feit dat zij schrik had; (iii) zij tijdens de gehoren duidelijk heeft aangegeven dat zij heel wat moeilijkheden had om Russisch keurig te begrijpen en te spreken; en (iv) zij diep getraumatiseerd is en psychische problemen heeft zo blijkt uit de door haar aangebrachte medische attesten.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal besloot tot de ongeloofwaardigheid van de in het verleden voorgehouden problemen met de ordediensten op basis van de vaststelling dat: (1) er in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij al geen geloof gehecht werd aan de voormelde problemen; (2) er wat betreft het incident op 15 augustus 2009 bijkomende tegenstrijdigheden vastgesteld werden tussen de verklaringen van verzoekende partij in het kader van haar huidige en vorige asielprocedure; (3) Cedoca geen informatie kon terugvinden aangaande de door verzoekende partij vermeende federale opsporing; en (4) verzoekende partij naast één enkele convocatie geen enkel ander officieel document daterend van voor 2014 aangaande deze problemen kon neerleggen. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij wel degelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, stelt de Raad vast dat zij in het geheel nalaat om de hierboven vermelde

pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier *in concreto* in een ander daglicht te stellen.

Aangaande het feit dat verzoekende partij in het kader van de huidige asielaanvraag zelf aangaf dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag de feiten niet volledig naar waarheid had weergegeven, merkt de Raad op dat de loutere bewering dat een vroegere versie van de feiten incorrect is geenszins voldoende is om de geloofwaardigheid te herstellen. Van verzoekende partij mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing reeds werd geoordeeld dat de door verzoekende partij aangebrachte verschoningsgronden niet overtuigden, en dat zij in haar verzoekschrift nalaat om de motivering op dit punt in een ander licht te plaatsen of (een) andere verschoningsgrond(en) aan te brengen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij tijdens het gehoor had aangegeven dat zij problemen heeft met het begrijpen en spreken van de Russische taal, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij in het geheel nalaat te duiden welke van de passages uit de verschillende gehoren waarop de bestreden beslissing steunt – waar de beslissing handelt over problemen met de ordediensten en steunt op tegenstrijdigheden, beperkt dit zich tot de feiten van 15 augustus 2009 – onjuiste gegevens zou bevatten. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit nalezing van de relevante passages geenszins blijkt dat verzoekende partij hierbij moeite kende om concrete antwoorden te formuleren op de gestelde vragen. Daarenboven werd verzoekende partij er telkens uitdrukkelijk op gewezen dat zij eventuele problemen bij het verstaan van de gestelde vragen of moeilijkheden bij het antwoorden direct diende te melden. Zij er bovendien nog op gewezen dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde het Russisch voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, stuk 30, 'verklaring betreffende procedure', vraag 2).

Verzoekende partij stelt tevens dat zij diep getraumatiseerd is en zware psychische problemen heeft en verwijst hiervoor naar de door haar neergelegde attesten. De Raad merkt op dat deze attesten uitvoerig besproken werden in de bestreden beslissing en stelt vast dat verzoekende partij in het verzoekschrift geheel nalaat hierop een repliek te formuleren. Verzoekende partij weerlegt in het bijzonder op geen enkele manier de motivering in de bestreden beslissing dat de psychische problemen van verzoekende partij geen verklaring kunnen vormen voor de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die geleid hebben tot het besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas, daar de elementen van ongeloofwaardigheid niet alleen bepaalde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen of bepaalde hiaten behelzen, doch ook de laattijdigheid van haar huidige asielaanvraag, de onderminning van haar algemene geloofwaardigheid o.a. doordat zij zelf aangaf te hebben gelogen over verschillende aspecten zonder hiervoor een verschoonbare verklaring te geven, specifieke *Country of Origin Information* (COI) die aspecten van haar relaas tegensprekt, en kennelijke frauduleuze documenten, en daar bovendien enkel die tegenstrijdigheden werden weerhouden waarvan kan worden aangenomen dat zij door hun aard en ernst moeilijk te verklaren zijn door geheugen- of concentratieproblemen.

2.2.7.1. Verzoekende partij wijst op het "*psychopathisch gedrag*" en het alcoholprobleem van haar oudste broer N., die bovendien de islamitische traditie zeer strikt naleeft. Verzoekende partij en haar zus dienden hem te gehoorzamen en zij werden regelmatig door hem geslagen. In haar land van herkomst was zij dan ook slachtoffer van huiselijk geweld vanwege haar broer. Verzoekende partij duidt erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al meermaals besloten heeft dat asielzoekers die het slachtoffer van ernstig huiselijk geweld waren en/of dreigen te worden in geval van terugkeer als vluchteling moeten worden erkend. Verzoekende partij verwijst dienaangaande tevens naar rechtspraak van het EHRM.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de drie gehoren op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekende partij aangaf dat haar oudste broer M. heet, en het tevens M. was van wie het verklaarde geweld uitging (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS d.d.12/01/2015, p.3; administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d.27/01/2015, p.7).

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij ten overstaan van het Commissariaat-generaal een vrees uitte jegens haar broer M., die haar zou willen vermoorden omdat zij de familie ten schande had gemaakt. Gevraagd naar de reden(en) hiervoor, verwees verzoekende partij naar haar leven in België –

haar klederdracht, het niet-praktiseren van haar geloof, haar relatie met een man van Arabische afkomst, het feit dat ze een abortus onderging – en naar het feit dat ze verkracht zou zijn (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d.27/01/2015, p.18, 19). Op al deze elementen werd in de bestreden beslissing uitvoerig ingegaan en de commissaris-generaal besloot dienaangaande dat er geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon worden vastgesteld in hoofde van verzoekende partij.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij huwde in 1999, haar echtgenoot overleed in 2000 waarna zij bij haar schoonfamilie bleef wonen tot 2004, en dat zij sinds 2004 met goedkeuring van haar broers zelfstandig woonde met haar zoon in de woning van een neef (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS d.d.12/01/2015, p.9; administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d.23/02/2015, p.7). Hoewel verzoekende partij inderdaad sprak over problemen met haar broer M., gaf zij tevens aan dat zij sinds 2004 geen last meer had gehad met haar broers, uitgezonderd één ruzie met haar broer N. en één enkel voorval met haar broer M. (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d.23/02/2015, p.7, 8). Geen van beide voorvallen kan als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming beschouwd worden. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat het voorval met haar broer N. een geïsoleerd incident was dat voortvloeide uit een familiale ruzie (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d.23/02/2015, p.4, 6-7). Nergens uit haar verklaringen kan afgeleid worden dat zij hierbij (ernstige) verwondingen zou hebben opgelopen. Zij hierbij tevens gewezen op haar uitdrukkelijke verklaring dat zij actueel geen vrees koestert voor haar broer N. (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d.27/01/2015, p.19). Wat betreft het voorval met haar broer M., dient opgemerkt te worden dat haar broer volgens verzoekende partij 'zeer ontevreden' was geweest omdat hij haar had gezien zonder hoofddoek, waarop verzoekende partij terug een hoofddoek zou hebben gedragen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d.23/02/2015, p.8-9). Afgaande op de verklaringen van verzoekende partij kan dit incident niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden. Gezien de zeer beperkte problemen die verzoekende partij blijkens haar eigen verklaringen zou hebben gekend sinds 2004 tot haar vertrek uit Ingoesjetie in augustus 2009, en gezien verzoekende partij haar vrees jegens haar broer M., die haar zou willen vermoorden omdat zij de familie ten schande had gemaakt, niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er niet zonder meer besloten worden dat verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt verder dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van haar familie omwille van haar buitenhuwelijkse relatie in België met een man van Arabische afkomst en het feit dat zij een abortus onderging. Verzoekende partij bemerkt dat zij een vriendin op de hoogte bracht van haar zwangerschap en dat deze haar familie hierover heeft ingelicht. Ook is het niet ondenkbaar dat haar zoon, die ook veel contacten had met haar Algerijnse ex-partner, hierover zal vertellen tegen hun familie bij terugkeer naar hun land van herkomst. Inzake de bemerking in de bestreden beslissing dat zij haar vrees voor broer en schoonfamilie omdat zij in België een westerse levensstijl aanhoudt laattijdig aanhaalde, voert verzoekende partij aan dat rekening gehouden moet worden met haar bijzondere kwetsbaarheid die blijkt uit de aangebrachte medische attesten. Verzoekende partij stelt dat zij het vroeger "*psychologisch te moeilijk*" vond om over deze problemen te praten en dat zij pas later de moed vond om hierover te vertellen.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat, daar waar verzoekende partij opnieuw aanhaalt dat haar familie van haar zwangerschap op de hoogte werd gebracht door een vriendin die bij haar in België op bezoek was gekomen, verwerende partij in de bestreden beslissing desbetreffend reeds vaststelde dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande dit bezoek niet geloofwaardig konden worden bevonden. Verzoekende partij laat in onderhavig verzoekschrift na om deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen, waardoor deze onverminderd overeind blijft. Verzoekende partij stelt weliswaar dat haar familie ook op een andere wijze op de hoogte 'zou kunnen worden gebracht', maar komt hierbij niet verder dan speculatie door een louter hypothetische situatie waarin haar zoon de familie zou inlichten op te werpen. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat verzoekende partij onvoldoende elementen heeft aangebracht om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

De Raad is bovendien van oordeel dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden vrees jegens haar familie omwille van haar leven in België wordt ondergraven door de vaststelling dat zij deze vrees onaannemelijk laat kenbaar heeft gemaakt aan de Belgische

asielinstanties. Niet enkel vroeg verzoekende partij pas op 22 september 2014 asiel aan, en dit terwijl haar familie reeds in 2011 op de hoogte zou zijn geweest, zij liet tevens na deze vrees kenbaar te maken in haar beroepschrift d.d. 26 februari 2012 tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal in het kader van haar tweede asielaanvraag. Minstens mag redelijkerwijze verwacht worden dat indien verzoekende partij na de afwijzing van haar asielverzoek door de commissaris-generaal over nieuwe elementen beschikte, zij deze met bekwame spoed kenbaar zou maken bij de asielinstanties. Het feit dat verzoekende partij zo lang wachtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, vormt een negatieve indicatie voor de ernst van de door haar beweerde vervolging. De argumentatie van verzoekende partij dat haar lange wachten 'perfect begrijpbaar' is omdat het vroeger voor haar 'psychologisch te moeilijk' was, en zij zich 'niet in vertrouwen voelde', kan de Raad geenszins volgen. Aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, is inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt verbonden. De asielaanvraag op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten aan verzoekende partij bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen, wat ook steeds werd benadrukt bij de aanvang van de gehoren, net als het belang om de waarheid te vertellen. De Raad wijst er bijkomend op dat verzoekende partij reeds in het kader van haar tweede asielaanvraag klaarblijkelijk wel in staat was om te spreken over een (vermeend) geval van mishandeling van seksuele aard, hetgeen logischerwijze tevens kan worden aangemerkt als een uiterst gevoelige aangelegenheid die psychologisch moeilijk ligt en een vertrouwenssfeer vergt.

2.2.9.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat er in haar verklaringen geen indicaties zijn dat de verwestering van verzoekende partij dermate diepgeworteld is dat zij zich bij terugkeer niet wil en niet kan aanpassen aan de geldende normen, stelt verzoekende partij dat er van haar niet verwacht mag worden dat zij afstand neemt van een vrij, westers leven en dat zij haar liefdesrelatie in België en haar keuze om abortus te plegen geheim zou houden. Evenmin kan van haar verwacht worden dat zij eenzaam zou blijven na de dood van haar man. Verzoekende partij stelt hierbij dat uit een algemeen beginsel van het vluchtelingenrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie stemt dat er van een vluchteling niet mag worden verwacht dat hij zijn fundamentele rechten op een discrete wijze uitoefent.

2.2.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij desbetreffend verwijst naar twee arresten van het Hof van Justitie, respectievelijk het arrest van 5 september 2012 in de gevoegde zaken C71-11 en C99-11 (*Bondsrepubliek Duitsland tegen Y. en Z.*) en het arrest van 7 november 2013 in de gevoegde zaken C199-12 tot en met C201-12 (*Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*). Deze arresten hebben respectievelijk betrekking op de situatie van leden van de Ahmadiyya gemeenschap in Pakistan en op de beleving van homoseksualiteit in drie Afrikaanse landen. Verzoekende partij laat na om *in concreto* de parallellen aan te tonen tussen haar persoonlijke situatie en deze waarop de aangehaalde arresten betrekking hebben.

Verder duidt de Raad erop dat het feit dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet dezelfde vrijheden zou kunnen genieten als die zij gekend heeft tijdens haar verblijf in België, niet volstaat om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de Ingoesjetië heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Ingoesjetië geldende regels. Er dient echter op gewezen dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en verzoekende partij toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Verzoekende partij gaf aan dat de houding van haar broers, en dan vooral M., ten opzichte van de heersende tradities in Ingoesjetië zeer streng was. Gevraagd om dit te verduidelijken, verwees verzoekende partij echter enkel naar het feit dat zij en haar zus verplicht werden een sluier te dragen – op andere momenten sprak zij over een hijab, i.e. een soort hoofddoek die het gelaat niet bedekt – dat ze niet naar buiten mochten als ze make-up op hadden, niet naar huwelijksfeesten mochten en dat hun broer hun lonen afnam (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2015, p. 8). Dergelijke elementen kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling vormt. Evenmin toont verzoekende partij aan dat zij dermate verwesterd is dat zij zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Ingoesjetië.

De Raad kan voorts niet inzien op welke wijze de (vroegere) liefdesrelatie van verzoekende partij in België en haar keuze om abortus te plegen een kenmerk zouden vormen dat voor haar identiteit

dermate fundamenteel is dat van haar niet mag worden verlangd dat zij dit geheim houdt. Uit haar verklaringen voor het CGVS blijkt zulks alvast niet. In tegendeel, uit haar verklaringen blijkt dat zij trachtte haar relatie en zwangerschap in België verborgen te houden voor haar familie (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS d.d.12/01/2015, p.6).

Waar verzoekende partij nog stelt dat van haar niet verwacht mag worden dat zij 'eenzaam zou blijven' na de dood van haar man, antwoordt de Raad dat zulks geenszins gesteld wordt in de bestreden beslissing.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan rebellen kunnen worden toegeschreven. Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat de werking van het Emiraat van de Kaukasus thans nagenoeg is stilgevalen, blijkt uit de landeninformatie tevens dat IS zich in Ingoesjetië tracht te ontwikkelen, wat vooralsnog echter niet heeft geresulteerd in gewelddadige acties die aan IS worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die erop wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet."* De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 27 en 28), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 12 januari 2015, 27 januari 2015 en 23 februari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat en, voor wat betreft haar derde gehoor, tevens door een vertrouwenspersoon. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT